

ogsaa i Hjør i det andet Ting, og der vil da være Anledning til at prøve, om man ikke kunde gaa den Vej. Var det naaet, erkender jeg, at saa vilde der af den paaagældende Reform være opnaaet væsentlige Ting, saa væsentlige, at jeg tror, ogsaa det ærede Medlem for Ringløbing (S. C. Christensen) noget vilde betænke sig paa at bortskyde en saadan Reform alene for at bevare Udfikaten til at faa en større og skyldigere Reform gennemført i den nærmeste Fremtid. Jeg henstiller altsaa, enten at man vil følge det ærede Medlem og Flertallet i at gøre et nyt Forsøg paa at faa en almindelig Statterreform eller ogsaa benytte det foreliggende Grundlag med den Modifikation, jeg har taget Ordet for.

For øvrigt er den Del af Lovforslaget, som er hentet fra det personlige Kommuneskatteforslags tidligere Affattelse, i alt væsentlig samfaldende med, hvad Tinget her tidligere har stemt for, og med Tilslutning, saa vidt jeg erindrer, vistnok fra alle Sider, ogsaa fra det ærede Medlems Meningsfællers Side. Med Hensyn til Ordningen af Bestatningen af Aktieselskaber, og hvad dertil hører, er der foretaget enkelte Forandringer, som jeg ikke her nærmere skal komme ind paa. De ere ikke af nogen væsentlig Art. I Hovedtrækkene har Forslaget, som sagt, den Skikkelse, hvori vi tidligere her i Tinget have vedtaget det. Den anden Del, nemlig Næringsafgiften, har ikke endnu været til Afgørelse her i Tinget. Den er tagen ud af Næringsloven og ført ind herpaa, og med Hensyn til denne Side af Sagen har Tinget endnu ikke taget sit Stabe. At der i Princippet er nogen Villje over for en Næringsstat, kan jeg meget vel forstaa; og jeg har ved tidligere Vejligheder ogsaa udtalt mig mod at vende tilbage til Næringsstaten; men jeg erkender, at en Næringsafgift i den Form, hvori den her foreslaas, ikke behøver at betragtes som en egentlig Næringsstat, men meget mere som et Surrogat for en mellemkommunal Bestatning, idet den Næringsstat, her foreslaas, kun skal ramme saadanne Personer, der drive Næring uden for deres Opholdskommune.

Vulff: Jeg vil tillade mig ganske kort at lægge et godt Ord ind for, at denne Sag ikke maa blive stædet til Fordeberd her i Tinget; men blive overvejet paa det bedste. Det er muligt, at den ærede sidste Taler har Ret i, at den Skik, der er stannet med, er en Købstadske. I saa Fald erkender jeg for mit personlige Vedkommende Berettigelsen af, at der tillige bliver stannet med den anden; det er jeg ingen Modstander af. Jeg er

imidlertid Repræsentant for en Købstad og taler i Øjeblikket særlig fra det Synspunkt. Jeg vil i en Henseende bestride Rigtigheden af Udtrykket: Købstadske, idet jeg vil minde om, hvad der maaste ikke staa klart for den almindelige Bevidsthed, at der vistnok i langt højere Grad, end den ærede sidste Taler mener, drives industrielle Erhverv i Landsognene. Jeg har ikke her Tallene ved Haanden, men jeg skal tage meget fejl; om det ikke er saa, at omtrent $\frac{2}{3}$ af vort Lands industrielle Hovedpersoner bo uden for Købstæderne. Derimod er det nok muligt, at det ærede Medlem har Ret i, at med Hensyn til dem, der blive ramte af denne Lov, som altsaa drive Næring et andet Sted, end hvor de bo, kan det maaste stille sig anderledes, idet der muligens er færre Næringsdrifter af denne Art, som drives i Landsognene. For saa vidt er det altsaa muligt, at Loven kommer Købstæderne mere til Gode end Landsognene. Men jeg vil ønske, at dette Forhold ikke maa forstyrre en alvorlig Overvejelse og et alvorligt Forsøg paa at gennemføre Loven. Naar man i Købstæderne ønsker den saa stærkt, er det egentlig ikke for den Stats Skyld, som man kan faa af vedkommende. Ogsaa det kan have stor Betydning, og naar man i Købstæderne, hvilket ikke saa sjældent hænder, kan have store industrielle Bedrifter under Aktieselskabers Ledelse, som indbringe større Summer — lad os sige et halvt eller et helt Hundrede Tusinde Kroner. — saa er det, at at man ikke faar Stat af disse Næringer. Det er et Moment, som bidrager betydeligt til at sætte Staten op for de øvrige Beboere i Købstaden. Jeg tror for Resten ikke, det saa meget drejer sig om selve Summen som om det ubillige i, at man under en Form er i Stand til at drive Næring uden at bestattes, medens man under en anden Form bliver bestattet af sin Næring, og det særligt ubillige i, at den Form af Næring, der ikke bestattes, netop er Aktieselskabsdriften; medens den private Næring altid rammes af Staten, og at netop den, der er fri, er den, der ikke opholder sig i Kommunen, medens den, der rammes af Staten, er den, som opholder sig i Kommunen og bruger sin Indtægt der. Særlig dette føles som en Uretfærdighed, saa at denne mere formelle Side af Sagen trykker endnu haardere end dette, at Stattebeløbet ikke indkommer i Kassen.

Jeg vil indskrænke mig til at antyde, at det er dette, som er Hovedtanken, naar man fra Byernes Side saa overordentlig indtrængende ønsker en Løsning af dette Forhold. Selve den Form, hvori Lovforslaget fremtræder, er ikke paa alle Punkter